

Joels Bog og den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke - Nummer Seksogtrediv

Jeff Pippenger

2026-01-27

Nummer seksogtrediv

I den „travlhed“, som James White identificerer som Milleritternes spredning efter 22. oktober 1844, oplevede William Miller en drøm i 1847, og to år senere blev han stedt til hvile.

„Hvis William Miller havde kunnet se lyset i det tredje budskab, ville mange ting, som forekom ham mørke og gådefulde, være blevet forklaret. Men hans brødre gav udtryk for så dyb kærlighed og interesse for ham, at han mente, han ikke kunne rive sig løs fra dem. Hans hjerte hældede mod sandheden, og så så han på sine brødre; de modsatte sig den. Kunne han rive sig løs fra dem, som havde stået side om side med ham i forkyndelsen af Jesu komme? Han tænkte, at de visselig ikke ville føre ham på afveje.

“Gud lod ham falde under Satans magt, dødens herredømme, og skjulte ham i graven for dem, som bestandig drog ham bort fra sandheden. Moses fejlede, idet han stod for at gå ind i det forjættede land. Således så jeg også, at William Miller fejlede, da han snart skulle gå ind i det himmelske Kanaan, idet han lod sin indflydelse gå imod sandheden. Andre ledte ham til dette; andre må stå til regnskab for det. Men engle våger over denne Guds tjeners dyrebare støv, og han skal fremgå ved lyden af den sidste basun.

„En fast platform“

„Jeg så en skare, som stod vel bevogtet og fast, uden at give nogen støtte til dem, der ville rokke ved legemets fast grundfæstede tro. Gud så på dem med bifald. Jeg blev vist tre trin — den første, den anden og den tredje engels budskab. Min ledsagende engel sagde: ‘Ve den, som flytter en blok eller rører en stift i disse budskaber. Den sande forståelse af disse budskaber er af livsvigtig betydning. Sjæles skæbne afhænger af den måde, hvorpå de modtages.’ Jeg blev igen ført ned gennem disse budskaber og så, hvor dyrt Guds folk havde købt deres erfaring. Den var blevet opnået gennem megen lidelse og hård kamp. Gud havde ledt dem frem skridt for skridt, indtil Han havde stillet dem på en fast, urokkelig platform. Jeg så enkeltpersoner nærme sig platformen og undersøge grundlaget. Nogle trådte straks op på den med glæde. Andre begyndte at finde fejl ved grundlaget. De ønskede, at der blev foretaget forbedringer, og så ville platformen være mere fuldkommen, og folket langt lykkeligere. Nogle steg ned fra platformen for at undersøge den og erklærede, at den var lagt forkert. Men jeg så, at næsten alle stod fast på platformen og formanede dem, der var steget ned, til at ophøre med deres klager; for Gud var Mesterbyggeren, og de kæmpede imod Ham. De genfortalte Guds vidunderlige værk, som havde ført dem til den faste platform, og i forening løftede de deres øjne mod himlen og priste Gud med høj røst. Dette påvirkede nogle af dem, som havde klaget og forladt platformen, og de trådte igen op på den med ydmygt blik.“ Early Writings, 258.

Millers vidunderlige værker

William Millers „forunderlige værk“ førte til „det faste fundament“, som var „den solide, urokkelige platform“. „Fundamentet“ for den „urokkelige platform“ samt det efterfølgende angreb på både „platformen“ og „fundamentet“, som blev fremført efter Millers død i 1849, identificeres i hans drøm.

William Miller er symbolet på adventismens grundlag.

Han er også symbolet på den milleritiske historie fra 1798 til 1863.

Han er også symbolet på den milleritiske historie fra 1798 til 1844.

Han er også symbolet på de tre engles historie fra 1798 og indtil søndagsloven.

Han fremstilles ved de seksogfyrre år fra 1798 til 1844.

Han fremstilles ved tallet „220“ i forhold til de 2.520 og de 2.300.

Han fremstilles ved de „syv tider“ — de 2.520.

Han er fremstillet ved de 2.300.

Millers to drømme blev forbilledliggjort ved Nebukadnezars to drømme i kapitel to og kapitel fire i Daniels Bog.

Perioden på 1798 begynder med Nebukadnezar og ender i 1863 med Belsazzar.

Perioden fra 1798 til søndagsloven begynder med Nebukadnezar og ender med Belsazzar.

Som symbolet på millerittenes historie er han symbolet på grundvoldene, som repræsenterer de sandheder, der blev opdaget mellem alfa-opdagelsen af de 2.520 og omega-opdagelsen af de 2.300. I sin kommentar til William Millers drøm identificerede James White, at „nøglen“ var Millers metode til at studere Bibelen. Metodologien er Davids nøgle, som blev lagt på Millers skulder, for han fremlagde profetien om de 2300 år, som endte, da Esajas 22:22 blev opfyldt den 22. oktober 1844.

De sandheder, som begyndte at blive åbenbaret fra og med 2023, er de sandheder, som allerede blev identificeret i præsentationerne om Habakkuks Tavler 95, og disse sandheder bliver nu indsat i en ny ramme af „Sandhed“.

Røstens kald i ørkenen i juli 2023 identificerede, at gråd og sorg var nødvendige for dem, som skulle omvende sig på grund af proklamationen af 18. juli 2020. De, som skulle være blandt de vise jomfruer, skulle omvende sig i overensstemmelse med bønningen i Daniel ni, som er bønningen hos dem i Tredje Mosebog 26, der erkender, at de er blevet spredt.

Når Miller siger: »Mens jeg således græd og sørgede over mit store tab og mit ansvar, kom jeg Gud i hu og bad inderligt om, at Han ville sende mig hjælp. Straks blev døren åbnet, og en mand trådte ind i værelset, hvorpå alle menneskene forlod det; og han, som havde en støvekost i hånden,

åbnede vinduerne og begyndte at feje støv og skarn ud af værelset.«

Døren, som åbnede sig, var Millers hjerte, da han „bad inderligt“ om „hjælp“. Jesus som det sande vidne til Laodikea banker på hjerter og søger indgang. Da døren åbnede sig, begyndte en adskillellesproces. Da døren åbnede sig, åbnede også „vinduerne“ sig, og „vinduerne“ er himmelens vinduer.

Johannes så himlens vinduer åbnet i det nittende kapitel af Åbenbaringen, da Herren oprejste sin hær af hvide heste, umiddelbart efter at bruden havde gjort sig rede. Denne hær er Ezekiels hær, som rejser sig som svar på budskabet fra den stride østvind. Denne hær er den triumferende menighed, som forvandles fra den stridende menighed til den triumferende menighed, når adskillelsen mellem hvide og ukrudt er fuldbyrdet. Denne adskillelse fremstilles også som en overgang fra den laodikeiske erfaring til den filadelfiske erfaring. Miller åbnede sit hjerte og lod det sande Vidne komme ind, idet Han adskilte hveden fra ukrudtet og således kaldte sin hær af hvide heste til live.

Den 31. december 2023 trådte Kosten-manden ind i rummet, efter at folket var gået, og begyndte arbejdet med at fjerne fejltagelsens affald, samtidig med at han anbragte de gamle sandheder fra Habakkuks Tavler i en ny sandhedsramme.

„Frelseren var ikke kommet for at tilsidesætte det, som patriarker og profeter havde talt; thi det var Han selv, der havde talt gennem disse repræsentative mænd. Alle sandhederne i Guds ord kom fra Ham. Men disse uvurderlige ædelstene var blevet anbragt i falske indfatninger. Deres dyrebare lys var blevet gjort til tjener for vildfarelsen. Gud ønskede, at de skulle fjernes fra deres vildfarelsens indfatninger og indsættes i sandhedens ramme. Dette værk kunne kun en guddommelig hånd udføre. Ved sin forbindelse med vildfarelsen havde sandheden tjent Guds og menneskenes fjendes sag. Kristus var kommet for at stille den der, hvor den ville herliggøre Gud og virke til menneskehedens frelse.“ The Desire of Ages, 287.

En af de første sandheder, der blev undervist i i 2024, var forklaringen på skuffelsen den 18. juli 2020. Linje på linje blev det erkendt, at de første skuffelser i hver reformlinje identificerede den 18. juli 2020 som et primært vejmærke i lignelsen om de ti jomfruer. Emnet om skuffelsen blev den „nøgle“, der åbnede sandheden om helligdommen; hvorimod helligdommen ved den store skuffelse i 1844 var den „nøgle“, der åbnede skuffelsen.

Manden med støvkosten, som også er Løven af Judas stamme, begyndte at åbne Midnatsråbets budskab i 2023. Vi er nu nået til det sted i Millers drøm, hvor Han stiller det større skrin på bordet og lægger de sandheder deri, som skal skinne ti gange klarere end solen. En af disse juveler er åbenbaringen af, hvem Han er i den profetiske fortælling.

Når profetien bliver åbnet, er Han Løven af Judas stamme, som tager gamle sandheder og indsætter dem i en ny ramme bestående af de tre trin af „sandhed“. Denne ramme holdes sammen af Kristus som Alfa og Omega, den første og den sidste. Som Guds Ord har Han tilrettelagt hvert eneste element i sit Ord. Som Palmoni udformede Han hvert aspekt som en matematik.

Da Peter er ved Cæsarea Filippi, i den tredje time, åbenbarer Han sig som Palmoni med en betoning af „profetiske fraktaler“. En af de sidste åbenbaringer af Kristus som profetiens Herre er betoningen af profetiske fraktaler, sådan som de er fremstillet ved Peter i Matthæus 16:18, hvilket er symbolet på 1,618, kaldet det gyldne snit i den naturlige verden, men „profetiske fraktaler“ af Palmoni.

Vi er kun lige begyndt at identificere de profetiske fraktaler, som er indlejret i den hellige uge fra 27 til 34. Før vi vender tilbage dertil på vej til Joels Bog, var det nødvendigt at føje betoningen af profetiske fraktaler til vores overvejelse af Millers drøm.

Perioden fra, at Miller kaldte folk til at „komme og se“, og Kristus, som jordkostemanden, kaldte Miller til at „komme og se“, er fra 1798 indtil søndagsloven, men den indeholder en fraktal inden for denne overordnede historie med perioden fra 1798 indtil 1863. Den indeholder en anden fraktal fra 11. september indtil søndagsloven, og endnu en fra 2023 indtil søndagsloven.

Da Miller lukkede sine øjne i larmen, repræsenterede han historien fra 1849, hvor Herren forsøgte at fuldende værket, men uden resultat. Han opvækkes i 2023, for han er Elias, som blev slået ihjel på gaden sammen med Moses. Han døde i 1849, og derefter døde han igen den 18. juli 2020.

Hans drøm blev givet i 1847; derpå udrakte Herren sin hånd anden gang og offentliggjorde 1850-diagrammet. Når Herren udrækker sin hånd anden gang i de hundrede fireogfyre tusindes historie, opstår Miller fra de døde.

Udgangspunktet for adspredelsen af både Israel og Juda fremlægges i Esajas.

Thi Syriens hovedstad er Damaskus, og Damaskus' hoved er Rezin; og inden femogtresindstyve år skal Efraim blive knust, så det ikke mere er et folk. Og Efraims hovedstad er Samaria, og Samarias hoved er Remaljas søn. Dersom I ikke vil tro, skal I visselig ikke blive stående fast. Esajas 7:8, 9.

Profetien blev givet i 742 f.Kr., og nitten år senere, i 723 f.Kr., blev Israel spredt af assyrerne, og derpå, seksogfyre år senere, blev Juda spredt af Babylon. De tre årstal repræsenterer en periode på nitten år, efterfulgt af seksogfyre år. Da disse to profetier sluttede i henholdsvis 1798 og 1844, var nittenårsperioden ved begyndelsen fra 742 f.Kr. til 723 f.Kr. de nitten alfa-år, som repræsenterede de nitten omega-år fra 1844 til 1863.

Miller døde fem år inde i omega; nitten år senere og syv år derefter blev Hiram Edsons artikler om de „syv tider“ offentliggjort. Syv år senere blev de „syv tider“ forkastet. 1856 skulle have været beseglingen, der gik forud for søndagsloven i 1863, men sådan skulle det ikke være.

Den tredje engel ankom i 1844, 1888 og ved 11. september. Søster White erklærede, at når de store bygninger i New York City styrtede sammen, ville de første tre vers i Åbenbaringen atten blive opfyldt.

Åbenbaringen 18

Vers ÉN—Og derefter så jeg en anden engel stige ned fra himmelen, som havde stor magt; og jorden blev oplyst af hans herlighed.

Vers TO—Og han råbte med vældig røst og sagde: Faldet, faldet er det store Babylon, og det er blevet en bolig for dæmoner og et tilholdssted for hver uren ånd og et bur for hver uren og vederstyggelig fugl.

Vers TRE—For alle folkene har drukket af vinen fra hendes utugts vredes vin, og jordens konger har drevet utugt med hende, og jordens købmænd er blevet rige ved overfloden af hendes vellystigheder.

Den mægtige første engel kom ned med et budskab i sin hånd, og Johannes fik befaling om at gå hen og tage den lille bog og æde den. Denne første engel udfører det samme værk som englen i Åbenbaringen atten, der oplyser jorden med sin herlighed. Dette er, fordi den første engel er alfa, og den tredje engel er omega, og begyndelsen illustrerer altid enden.

„Jesus gav en mægtig engel befaling til at stige ned og advare jordens beboere om at berede sig på Hans andet komme. Da englen forlod Jesu nærhed i himlen, gik et overordentlig klart og herligt lys foran ham. Jeg fik at vide, at hans mission var at oplyse jorden med sin herlighed og advare mennesket om Guds kommende vrede.“ Early Writings, 245.

Den første engel er vers 1 i Åbenbaringen atten.

Og efter disse ting så jeg en anden engel komme ned fra himlen; han havde stor magt, og jorden blev oplyst af hans herlighed.

Den anden engel er vers to i Åbenbaringen atten.

Og han råbte med mægtig røst og sagde: Faldet, faldet er Babylon, den store, og det er blevet en bolig for dæmoner og et tilholdssted for hver uren ånd og et bur for hver uren og afskyelig fugl.

Den tredje engel er vers tre i Åbenbaringen atten.

Thi alle Folkeslag have drukket af hendes utugts vredes vin, og jordens konger have bedrevet utugt med hende, og jordens købmænd ere blevne rige af overfloden af hendes vellevned.

Alle kongerne begår utugt med skøgen ved søndagsloven, som det forbilledliggøres i vers tre. Den anden engels budskab er, at Babylon er faldet, og det er vers to. Den første engels mission var at oplyse jorden med sin herlighed, og det er vers et. Vers et er 9/11. Vers to er den adskillelsesproces, som har været i gang gennem hele menneskeheden siden 9/11, og vers tre er søndagsloven. Af denne grund er 9/11 den tredje engels budskab, og det samme er søndagsloven. 9/11 er advarslen om den forestående søndagslov, sådan som den fremstilles i de første tre vers, og den anden røst i vers fire er søndagsloven. Den første røst i Åbenbaringen atten er advarslen om den forestående søndagslov, og denne advarsel forvandles til en levende virkelighed ved søndagsloven.

9/11 frem til søndagsloven er forbilledliggjort ved perioden fra alfaets „kom og se“ i Millers drøm til omegaets „kom og se“. Mellem 9/11 og søndagsloven bliver juvelerne lagt på Millers bord i

midten af rummet, spredt og begravet og derpå genoprettet af manden med snavsbørsten. Engelen, som steg ned i 1840 med den lille bog, var den første og alfa-engel, der repræsenterede den engel, som steg ned ved 9/11. Denne engel identificeres i kapitel ti, hvor Johannes får at vide, at bogen ville være sød, men blive bitter.

Johannes repræsenterede den første engels bevægelse, repræsenteret ved milleritterne, og han fremstillede også de hundrede og fireogfyrre tusinds bevægelse. Først og fremmest repræsenterede han de sidste dage, sådan som profeter altid gør. Af denne grund fik han på forhånd at vide, at bogen ville være sød og derpå bitter. Milleritterne vidste ikke dette på forhånd, men de hundrede og fireogfyrre tusind er forpligtet til at vide det.

Miller er, som den første engels budbringer, det fremmeste symbol på én, der åd den lille bog. Som møller skulle han skille hveden fra avnerne, dernæst forarbejde kornet til mel og bage det brød, som skulle spises. Han delte brødet ved at stille det i midten af sit værelse og kalde på alle, som ville, om at „komme og se“. Men som symbol på den, der tog bogen ud af englens hånd, henvender Miller sig, ligesom Johannes, mere til den tredje engels sidste dage end til den første engels tidlige dage. I sin drøm begynder han med at lade os vide, at han modtog sit budskab ved en uset hånd. Den første engel i Åbenbaringen ti har en lille bog i sin hånd, men englen i Åbenbaringen atten, som er omegaen til 1840's alfa, har ingen bog fremstillet i sin hånd, og det er den bog, Miller modtog—bogen fra en uset hånd. Millers „kom og se“ er 11. september, og manden med støvkostenes „kom og se“ er søndagsloven.

Mellem alfaens og omegaens „kom og se“ har du den anden engels budskab; thi alfaen er 9/11, som er vers ét i kapitel atten, og vers to er den anden engel, som afsluttes ved vers tre, hvilket er søndagsloven og omegaens „kom og se“. I Millers drøm er den anden engel og Babylons fald fremstillet ved de syv gange, ordet „spred“ anvendes, mens den overordnede fortælling identificerer sandheden som overvundet af vildfarelsen.

Den første og den tredje engel steg ned med det budskab, som skal tages og ædes henholdsvis den 11. august 1840 og den 11. september. De to datoer svarer til vers ét i Åbenbaringen atten.

De grundlæggende sandheder blev udgivet i maj 1842, med pionerkortet fra 1843 som alfaen i Habakkuks to tavler. I 2012 blev Habakkuks Tavler udgivet, i overensstemmelse med maj 1842.

Milleritterne oplevede deres første skuffelse den 19. april 1844, hvilket er et forbillede på 18. juli 2020. På dette tidspunkt ankom den anden engel, og hans ankomst stemte overens med vers to i Åbenbaringen atten. Denne skuffelse markerede afslutningen på den første engel. Der ankom den anden engel, og ventetiden i lignelsen om de ti jomfruer begyndte. Den første engels historie skal løbe parallelt med den andens historie, og når den anvendes på denne måde, bringes den anden engels ankomst i overensstemmelse med den første engels ankomst i 1840 og 11. september.

En forhalingstid indtrådte ved 9/11, som blev forbilledliggjort ved 19. april 1844. Ved 9/11 blev islams fire vinde sluppet løs og derpå holdt tilbage. Disse fire vinde hos Johannes er Esajas' voldsomme vinde og profetiens østvind, og seglingsengelen stiger op fra øst. Når han stiger op, råber han ifølge Søster White "hold, hold, hold, hold" fire gange. Forhalingstiden, som begynder

med den anden engels ankomst, fremstilles som de fire vinde, der holdes tilbage, indtil de hundrede og fireogfyrre tusinde er beseglet.

Efter den første skuffelse blev Samuel Snow ledet til at sammenføje budskabet om Midnatsråbet og typificerede således røsten i ørkenen i juli 2023.

Ved lejrlejr mødet i Exeter adskilte jomfruernes separation på grundlag af den prøvende olie og rensede også Millerterne i overensstemmelse med Pagtens Budbringes værk. Lejrlejr mødet i Exeter repræsenterede beseglingen, for arbejdet gik derefter frem som en flodbølge eller en mægtig hær, indtil den tredje engel ankom den 22. oktober 1844. Nøglen til historien er adskillelsen.

Den anden engel udfører et adskillende værk, når den ankommer, således som den gjorde ved den første skuffelse, og det endte med adskillelsen den 22. oktober. Midt imellem de to adskillelser blev den anden engels budskab forkyndt. Den anden engel er en fremadskridende adskillelse indtil den endelige prøve på olien. Den endelige prøve på olien fører til den tredje engels lakmusprøve. Denne lakmusprøve var korset for Jesus, og Getsemane have, som betyder „oliepressens have“, gik forud for korsets lakmusprøve, og prøven på jomfruens olie gik forud for den lukkede dør i 1844.

Den sidste prøve, efterfulgt af dom, var den tiende prøve for det gamle Israel. De blev derefter overgivet til at dø i ørkenen. Hvad enten det er Kadesh, Getsemane eller Exeter, identificerer den sidste prøve før dommen, hvor de to klasser adskilles, en sidste prøve efter 2023, som går forud for søndagslovens lukkede-dørs-dom. Denne sidste prøve er beseglingen. En endelig eller sidste prøve forudsætter en første prøve.

I 2023 endte ventetiden, da Løven af Judas stamme åbnede det syn, som skulle tøve, ved at fjerne sin hånd. Da begyndte Samuel Snøws værk.

Hvis vi stiller perioden for den første og den anden engel parallelt med hinanden, angiver de nedstigningen af en engel med et budskab, som prøver Guds folk gennem deres reaktion på befalingen om at tage og æde budskabet. Det grundlæggende budskab bringes dernæst frem for offentligheden, indtil det grundlæggende budskab slår fejl. Da ankommer den tredje engel. Den tredje engels periode er de nitten år, som var de nitten omega-år fra 742 f.Kr. til 723 f.Kr.

Perioden fra 1844 til 1863 og perioden fra 742 f.Kr. til 723 f.Kr. løber parallelt med hinanden og er også parallelle med perioderne for den første og den anden engel. Disse fire linjer af profetisk historie stemmer overens med perioden fra 11. september til søndagsloven. Disse fem linjer udgør historien om Millers alfa „kom og se“ og Kristi omega „kom og se“.

Fire Gange Syv

Rigtigt forstået identificerer Tredje Mosebog seksogtyve de „syv tider“, fire gange, og de „syv tider“ er et symbol på Miller og hans budskab. I 1842 blev Millers forståelse af de „syv tider“ indskrevet på 1843-tavlen, som Søster White siger „blev ledet af Herrens hånd“ og „ikke burde ændres“. Syv år senere døde Miller i 1849, og syv år senere bliver budskabet om de „syv tider“ ført til protokols af Hiram Edson, og syv år senere bliver det forkastet.

I 1842 blev den første tavle over Habakkuk udgivet.

I 1849 dør alfabudbringeren for de „syv tider“ på 1843-kortet.

I 1856 bliver omegabudbringeren for de „syv tider“ på 1850-diagrammet ignoreret.

I 1863 blev Habakkuks to tavler forkastet, og 1863-kortet blev udgivet.

Et guddommeligt kort offentliggjort i begyndelsen og et menneskeligt kort offentliggjort ved enden. I midten identificeres to budbringere, for det andet budskab har altid en fordobling.

Første engel

I 1842 blev den første tavle i Habakkuk udgivet.

Anden engel

I 1849 dør den gamle budbringer på 1843-diagrammet.

I 1856 bliver det nye budskab i 1850-diagrammet ignoreret.

Tredje engel

I 1863 blev budskabet forkastet, og 1863-tavlen blev udgivet.

En periode på enogtyve år, som repræsenterer fire symboler på de „syv tider“, jævnt fordelt med syv års mellemrum. Alfa-budskabet bliver offentliggjort (1842), alfa-budbringeren dør (1849), omega-budbringeren bliver ignoreret (1856), og omega-budskabet bliver forkastet (1863), hvilket er et forbillede på 2012; 18. juli 2020; 2023; og den snart kommende søndagslov. Millers død i 1849 svarer til 18. juli 2020. Budbringeren og budskabet blev oprejst i 2023. Omega-budskabet bliver nu afseglet, og det efterfølges af søndagsloven i 1863.

I Miller-bevægelsen blev budskabet grundfæstet, og derpå døde budbringeren. I den parallelle bevægelse blev budskabet grundfæstet, og derpå døde budskabet. Budskabet blev oprejst i 1856 og 2023. Frafald er betegnelsen for 1863, og sejr er betegnelsen for dets modstykke ved søndagsloven. Forud for søndagslovens og 1863's frafald og sejr fremholdes afdækningen af slutstenens omega-lys om de „syv tider“ fra 1856, således som det har været siden 2023.

Vi vil fortsætte i den næste artikel.

William Miller: 1782–1849

William: „vilje“ og „hjelme“ — „beslutsom beskytter“, „målbevidst vogter“ eller „viljestærk kriger“.

Møller: en person, der driver en mølle, især en mølle, der maler korn til mel.

Viljestærk kriger

En retskaffen, ærligtsindet landmand, som var blevet bragt til at tvivle på Skrifternes guddommelige autoritet, men som oprigtigt ønskede at kende sandheden, var den mand, Gud på særlig vis udvalgte til at gå i spidsen for forkyndelsen af Kristi andet komme. Ligesom mange andre reformatorer havde William Miller i sin tidlige ungdom kæmpet med fattigdom og havde således lært de store lektioner om handlekraft og selvfornægtelse. Medlemmerne af den familie, hvorfra han stammede, var kendetegnet ved en uafhængig, frihedelskende ånd, ved udholdenhedsevne og glødende patriotisme—egenskaber, som også fremtrådte tydeligt i hans karakter. Hans fader var kaptajn i Revolutionshæren, og til de ofre, han bragte under denne stormfulde periodes kampe og lidelser, kan de trange kår i Millers tidlige liv føres tilbage.

»Han havde en sund legemlig konstitution og viste allerede i barndommen tegn på mere end almindelig intellektuel styrke. Efterhånden som han voksede til, blev dette endnu mere fremtrædende. Hans sind var virksomt og veludviklet, og han havde en skarp tørst efter kundskab. Skønt han ikke nød fordelene ved en akademisk uddannelse, gjorde hans kærlighed til studium og hans vane med omhyggelig eftertanke og skarp kritik ham til en mand med sund dømmekraft og omfattende anskuelser. Han besad en uangribelig moralsk karakter og et misundelsesværdigt ry, idet han almindeligvis blev agtet for retskaffenhed, sparsommelighed og godgørenhed. Ved kraft af energi og flid erhvervede han tidligt en velstand, skønt hans studievaner stadig blev opretholdt. Han beklædte forskellige civile og militære embeder med ære, og vejene til rigdom og hæder syntes at stå vidt åbne for ham.« The Great Controversy, 317.

„Kundskaben om Gud opnås ikke uden åndelig anstrengelse, uden bøn om visdom, så I fra sandhedens rene korn kan udskille det avner, hvormed mennesker og Satan har fordrejet sandhedens lærdomme. Satan og hans sammensvorne af menneskelige redskaber har søgt at blande vildfarelsens avner med sandhedens hvede. Vi bør flittigt søge efter den skjulte skat og søge visdom fra himlen for at kunne skille menneskelige opfindelser fra de guddommelige befalinger. Helligånden vil bistå den søgende i jagten på de store og dyrebare sandheder, som vedrører frelsesplanen. Jeg vil indprente alle det forhold, at en flygtig læsning af Skrifterne ikke er nok. Vi må ransage, og dette betyder at gøre alt det, som ordet indebærer. Ligesom minearbejderen ivrigt gennemsøger jorden for at opdage dens guldårer, således skal I udforske Guds ord efter den skjulte skat, som Satan så længe har søgt at skjule for mennesket. Herren siger: ‘Om nogen vil gøre hans vilje, skal han kende, om læren er fra Gud.’ Johannes 7,17, Revised Version.“

„Guds ord er sandhed og lys og skal være en lampe for dine fødder, til at lede dig hvert skridt på vejen til portene til Guds stad. Det er af denne grund, at Satan har gjort så fortvivlede anstrengelser for at spærre den vej, som er blevet banet, for at Herrens genløste kan vandre på den. Du skal ikke bringe dine egne forestillinger til Bibelen og gøre dine meninger til et centrum, omkring hvilket sandheden skal kredse. Du skal lægge dine egne tanker til side ved undersøgelsens dør, og med ydmyge, bøjelige hjerter, med selvet skjult i Kristus, med inderlig bøn, skal du søge visdom fra Gud. Du bør føle, at du må kende Guds åbenbarede vilje, fordi det angår dit personlige, evige vel. Bibelen er en vejviser, ved hvilken du kan kende vejen til det evige liv. Du bør begære frem for alle ting, at du må kende Herrens vilje og veje. Du skal

ikke granske med det formål at finde skriftsteder, som du kan udlægge sådan, at de beviser dine teorier; for Guds ord erklærer, at dette er at fordreje Skrifterne til din egen undergang. Du må tømme dig selv for enhver fordom og komme i bønnens ånd til undersøgelsen af Guds ord.“ Review and Herald, 11. september 1894.

„William Miller blev født i Pittsfield, Massachusetts. Hans formelle skolegang bestod af kun 18 måneder, men han blev selvlært gennem sin stærke vane med at læse. Han begyndte også tidligt at skrive, idet han forfattede poesi og førte dagbog. Hans læsning bragte ham i kontakt med fritænkerforfattere, som påvirkede ham i retning af deismen. Han blev fredsdommer i slutningen af tyverne og deltog i krigen i 1812. Flere erfaringer under denne konflikt vendte hans sind mod en personlig Gud. I 1816 blev han omvendt og begyndte for alvor at studere Bibelen. Han skrev: ‘Skrifterne ... blev min glæde, og i Jesus fandt jeg en ven.’”

„I 1818 nåede han i sit studium af profetierne til den konklusion, at Jesus ville vende tilbage ‘omkring 1843’. I 1831 begyndte han at dele sine studier offentligt i mindre kredse, efter en stærk overbevisning og forsynets ledelse til at gøre det. Efter at have mødt J. V. Himes, en fremtrædende redaktør, i 1839, blev vejen åbnet for at prædike for store forsamlinger i større byer. Skønt mange modsatte sig ham, gjorde hans prædiken, og andres, som tog adventbudskabet til sig, en betydelig indvirkning, idet op til 100.000 antog troen på Kristi snarlige komme. Ellen Harmon hørte ham i Portland, Maine, i marts 1840, da hun var 12 år gammel. Hun berettede: “Hr. Miller gennemgik profetierne med en nøjagtighed, som vakte overbevisning i tilhørernes hjerter. Han dvælede ved de profetiske tidsperioder og fremførte mange beviser for at styrke sit standpunkt. Dernæst holdt hans højtidelige og kraftfulde appeller og formaningstaler til dem, som ikke var beredte, skarerne som tryllebundne.” Life Sketches, 20.